



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **L. D. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké Policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19.3.2010, č.j.: CPR-15251/ČJ-2009-9CPR-V231

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov – detašované pracoviště, Skupiny povolování pobytu Louny ze dne 15.9.2009, č.j.: CPUL-3977-10/CI-2009-044061 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byla žádost žalobce o udělení povolení k dlouhodobému pobytu podaná dne 3.8.2009 dle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta podle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. i) téhož zákona a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo žalobci uděleno na základě zjištěných skutečností, které nasvědčují tomu, že hodlá pobyt zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Služba cizinecké Policie, ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“) k odvolání žalobce změnilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že

podle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců se žalobci na základě jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ povolení k dlouhodobému pobytu neuděluje.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, diskriminační, nepřezkoumatelné a že je projevem libovůle správního orgánu. Konkrétně uvedl, že faktickým důvodem neudělení povolení k dlouhodobému pobytu byla skutečnost, že žalobce v předmětné době na území České republiky nepodnikal. Podle žalobce zákonodárce za tímto účelem v ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vymezil skutkovou podstatu jednání, která může být důvodem pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu, respektive zahájení řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Dle uvedeného ustanovení policie platnost víza zruší, pokud cizinec neplní účel pobytu. Účelem pobytu žalobce na území České republiky je jeho podnikání. Z výše uvedeného tedy nelze dovodit jiný závěr, než že pokud žalobce na území České republiky dle žalovaného neplnil účel pobytu, tedy nepodnikal, měly být po formální stránce splněny zákonné podmínky pro postup podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tento zákonný důvod nemůže být ze systematického ani logického či zákonného hlediska bez dalšího zařazen pod ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, neboť se evidentně jedná o různé zákonné důvody pro neudělení či zrušení víza. Žalobce shrnul, že pokud cizinec neplní účel pobytu, naplňuje tímto svým jednáním ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nikoliv ust. § 56 odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Z uvedeného důvodu má žalobce za to, že žalovaný obešel zákonná ustanovení s cílem jej postihnout. Takový postup považuje žalobce za nepřipustný projev libovůle správního orgánu.

Důvodem vydání rozhodnutí podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců byl dle mínění žalobce nikoliv omyl žalovaného, ale jeho rozhodovací praxe. Z rozhodovací praxe žalovaného vyplývá, že pokud cizinec disponuje živnostenským oprávněním v době vedeného řízení, nelze vydat rozhodnutí o zrušení či neprodloužení platnosti povolení k pobytu ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jedině tato skutečnost byla skutečným důvodem vydání rozhodnutí dle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán si je vědom toho, že by žalobci nebyl schopen neudělit povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti odkázal žalobce na rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010, č.j. CPR-15429/ČJ-2009-9CPR-C241.

Dále namítl, že žalovaný opomněl řádně odůvodnit napadené rozhodnutí tak, aby odpovídalo právním předpisům, bylo i věcně správné a nebylo projevem libovůle správního orgánu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se při rozhodnutí řídil výkladem § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“). Již z těchto odkazů je evidentní, že skutečným a jediným důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce dle názoru správního orgánu nepodnikal, a neplnil tak účel pobytu, který mu byl povolen.

Za absurdní a diskriminační označil žalobce závěr žalovaného o tom, že je nežádoucí, aby žalobce přestal během povoleného pobytu plnit účel pobytu, pro který mu byl povolen. Namítl, že stejně jako každý občan České republiky i každý cizinec, i on disponuje oprávněním svobodně a bez nátlaku orgánu správní moci rozhodnout o tom, jakým způsobem bude na území České republiky podnikat, v jakém rozsahu, stejně jako i oprávněním po určitou dobu na území České republiky nepobývat, a tudíž neplnit povinnosti vyplývající ze

zvláštních právních předpisů. Navíc každý cizinec, který do České republiky přijíždí, není schopen od samého počátku podnikat, a to nejenom vzhledem k povinnosti zápisu do obchodního rejstříku, ale i vzhledem k nutnosti nejprve si podmínky pro řádné podnikání zajistit. Z výše uvedeného žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a zároveň je rozhodnutím diskriminačním a nepřezkoumatelným, neboť správní orgán neuvedl jedinou úvahu o tom, kdy už je nepodnikání cizince nežádoucí a zakládá závažnou překážku pobytu.

Žalobce tvrdí, že se z odůvodnění napadeného rozhodnutí nedozvěděl konkrétní důvody, a nemůže tak proti nim účinně brojit. Závěr žalovaného, že byla zjištěna závažná překážka pro prodloužení pobytu, je zcela nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů; jedná se o klasický projev libovůle správního orgánu. Správní orgán totiž nedefinoval, co má být konkrétní překážkou tohoto pobytu, v čem spatřuje jeho závažnost a zejména o která ustanovení právních předpisů tyto svoje závěry opírá. Správní orgán je vázán zásadou legality, jakož i zásadou enumerativnosti státních pretenzí. S těmito základními zásadami činnosti správních orgánů je napadené rozhodnutí v příkrém rozporu a s ohledem na absenci konkrétních skutkových zákonných důvodů je projevem libovůle správního orgánu.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě předně odkázal na napadené rozhodnutí a dále uvedl, že dle zákona o pobytu cizinců je povinností cizince plnit účel pobytu, pro který mu byl pobyt povolen. Pokud cizinec nechce podnikat, pak není důvod, aby byl držitelem povolení k pobytu za účelem podnikání, protože tím, že by nepodnikal, by neplnil účel pobytu. Pokud by zákon umožňoval, aby cizinci měli na území ČR povolený pobyt a v rámci tohoto pobytu plnili účel pobytu, jen když chtějí, pak by jistě v zákoně o pobytu cizinců nebylo stanoveno, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno. Cizinec si sám může zvolit v zákoně stanovený účel pobytu, na základě kterého chce na území pobývat. Tento účel je pak ale povinen plnit po celou dobu povoleného pobytu, protože ne jen pro povolení k pobytu, ale i během povoleného pobytu je povinen splňovat podmínky v zákoně uvedené. Z výše uvedených důvodů je nežádoucí, aby cizinec přestal během povoleného pobytu plnit účel pobytu.

K námitce užití ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců namísto ust. § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce žádal o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ. Dne 3.8.2009 bylo zahájeno řízení o této žádosti, v jehož průběhu správní orgán I. stupně z údajů z veřejné části živnostenského rejstříku zjistil, že žalobce zahájil provozování živnosti až dne 22.7.2009 (žalobci byl přitom v České republice udělen souhlas s udělením víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání - OSVČ s platností od 10.11.2008 do 06.11.2009) Dne 1.7.2009 vydal Krajský soud v Ústí nad Labem usnesení ve věci zamítnutí návrhu žalobce na zápis do obchodního rejstříku. Návrh na zápis nebyl podán ve lhůtě 90 dnů od doručení výpisu, a tudíž nebyly splněny podmínky pro vznik živnostenského oprávnění. Dle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Dle § 2 odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku je podnikatelem podle tohoto zákona osoba zapsaná v obchodním rejstříku. Dle § 21 odst. 4 obchodního zákoníku oprávnění zahraniční osoby podnikat na území České republiky vzniká ke dni zápisu této osoby, popřípadě organizační složky jejího podniku, v rozsahu předmětu podnikání zapsaném do obchodního rejstříku. Návrh na zápis podává zahraniční osoba. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce v době 1.12.2008 do

22.7.2009 neplnil účel pobytu. V tomto případě tak nelze použít ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože v době rozhodování, resp. od 22.7.2009 (zapsání do obchodního rejstříku) žalobce účel pobytu plnil a v ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je stanoveno, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní (v době rozhodování správního orgánu) účel, pro který bylo vízum uděleno. Tím, že žalobce v době povoleného pobytu neplnil po určitou dobu účel pobytu, pro který mu byl pobyt povolen, se však dopustil se porušení právního předpisu, které je závažnou překážkou pobytu cizince na území. Proto bylo v dané věci použito ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný dodal, že zájem společnosti převažuje nad zájmy jednotlivce. Porušením právních předpisů je dostatečné ohrožení zájmů společnosti, a to především zájmu veřejného, neboť není ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobývali cizinci, kteří se dopouští porušování platných právních norem tohoto státu. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, na svém území.

K namítané nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Dle přesvědčení žalovaného napadené rozhodnutí podmínky uvedené v tomto ustanovení splňuje.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1.1.2011 působnost Policie České republiky, Služby cizinecké Policie, ředitelství služby cizinecké policie ve věcech povolování dlouhodobého pobytu cizinců na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud od uvedeného data v souladu s § 69 s.ř.s. jednal s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jako se žalovaným.

V průběhu ústního jednání před soudem setrval žalobce na svém stanovisku. K věci samé prostřednictvím svého zástupce uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána před zásadní novelizací zákona o pobytu cizinců. V té době takovým žádostem, jakou podal žalobce, bylo vyhověno. V době rozhodování správního orgánu žalobce splňoval účel pobytu, podnikal dle živnostenského oprávnění. Žádost žalobce byla zamítnuta z toho důvodu, že žalobce po určitý krátký úsek trvající asi 7 měsíců nepodnikal. Nicméně žalobce jasně sdělil důvod, proč zde byla tato časová prodleva, proč nezačal podnikání. Zahájení podnikání je záležitostí, která si vyžaduje určitý čas a přípravu. Podle názoru žalobce nešlo z jeho strany o zásadní pochybení. Nakonec si živnostenské oprávnění zajistil a účel jeho pobytu zůstal stejný.

Změnu rozhodnutí správního orgánu I. stupně provedenou napadeným rozhodnutím nepovažuje žalobce pouze za formální změnu. Podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně příčina zamítnutí jeho žádosti spočívala v posouzení, že žalobce hodlá zneužít vízum za jiným účelem. Tento důvod nevyhovění žádosti byl pak v napadeném rozhodnutí změněn na důvod dle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, tedy na zjištění jiné závažné překážky

pobyту cizince na území. Správní orgány dle názoru žalobce nemohou při stejném skutkovém stavu vytvářet jiné důvody a musí vycházet ze zjištěného skutkového stavu. Správní orgán I. stupně však zaměřil své dokazování a zjištění jiného záměru cizince nebo jiného důvodu jeho pobytu jiným směrem, než jak to učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Tímto postupem byla žalobci odebrána možnost dvouinstančního řízení. Žalobce při ústním jednání poukázal též na tu část odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde sám žalovaný shledal, že v jeho působnosti není posuzování věci podle obchodního zákoníku, ale podle zákona o pobytu cizinců. Z toho žalobce dovozuje, že žalovaný přesáhl své kompetence, neboť není úkolem orgánu cizinecké policie posuzovat, zda žalobce podnikal v souladu se zákonem či nikoliv. Závěrem žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012, č.j. 7 As 142/2011-62 s tím, že z tohoto rozsudku, ačkoliv se týká jiného skutkového stavu, lze převzít názor týkající se nepřipustnosti přepjatého formalismu. Žalobce sice měl možnost podat novou žádost o pobyt na území ČR, ale je neúčelné, aby za účelem podání této žádosti musel vycestovat z území ČR.

Žalovaný se k ústnímu jednání před soud nedostavil; svou nepřítomnost u jednání písemně omluvil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žádost žalobce o udělení povolení k dlouhodobému pobytu podaná dne 3.8.2009 dle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zamítnuta podle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. i) téhož zákona a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo žalobci uděleno na základě zjištěných skutečností, které nasvědčují tomu, že hodlá pobyt zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že dne 3.8.2009 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K podané žádosti žalobce mj. přiložil výpis z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem, z něhož vyplynulo, že je evidován jako osoba samostatně výdělečně činná, a to od 22.7.2009. Správní orgán I. stupně z údajů v informačních systémech policie zjistil, že žalobce podal dne 8.9.2008 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání. K této žádosti doložil „Potvrzení“ Městského úřadu Tanvald, odboru obecního živnostenského úřadu o ohlášení živnosti ze dne 21.8.2008. Tímto potvrzením příslušný živnostenský úřad potvrdil pro účely řízení o udělení víza splnění všeobecných a zvláštních podmínek provozování živnosti s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Dále žalobce předložil výzvu uvedeného živnostenského úřadu, kterou byl dne 2.9.2008 vyzván k doložení pobytu. Dne 7.11.2008 rozhodla policie o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání. Dne 10.11.2008 vyznačilo Velvyslanectví České republiky v Hanoji do cestovního dokladu žalobce vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání. Platnost víza byla stanovena od 10.11.2008 do 6.11.2009. Na základě tohoto víza žalobce dne 1.12.2008 vstoupil na území České republiky.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že se v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR zaměřil na skutečnost, zda žalobce plní účel pobytu, na

základě kterého mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů. Z náležitostí, které žalobce v rámci řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu doložil, správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce byl do obchodního rejstříku zapsán dne 22.7.2009 a dle potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že žalobce nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, je žalobce v evidenci veden jako osoba samostatně výdělečně činná od 1.8.2009. Z uvedených náležitostí vyplývá, že žalobce od svého vstupu na území dne 1.12.2008 až do 22.7.2009 neplnil účel pobytu, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů, a to účel podnikání, neboť dle ust. § 10 odst. 5 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, zahraničním fyzickým osobám, které nejsou státními příslušníky členských států Evropské unie, vzniká živnostenské oprávnění dnem jejich zápisu do obchodního nebo obdobného rejstříku. Pokud by uvedené skutečnosti správní orgán zjistil v době pobytu žalobce na území v rámci víza k pobytu nad 90 dnů, byl by povinen zrušit platnost uvedeného víza dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Dále správní orgán I. stupně poukázal na to, že žalobce do protokolu o vyjádření účastníka řízení uvedl, že do obchodního rejstříku se nechal zapsat až osm měsíců po vstupu na území ČR, protože během této doby se rozhlížel a hledal vhodnou provozovnu a dále vybíral zboží, se kterým by mohl začít podnikat a spoléhal na to, že všechny náležitosti ohledně jeho podnikání za něj vyřídí jeho zmocněný zástupce. Návrh na zapsání do obchodního rejstříku podal dne 24.6.2009, ale tento návrh byl Krajským soudem Ústí nad Labem zamítnut, protože k návrhu nebyly doloženy všechny potřebné listiny. Žalobce potvrdil, že v době, kdy nebyl zapsán do obchodního rejstříku, nepodnikal a na území ČR žil z naspořených prostředků. V současné době podniká v oboru hostinská činnost, místo podnikání má na adrese Louny, Beneše z Loun 130. Provozuje stánkový prodej s občerstvením. Dále bylo v rámci řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zjištěno, že řízení o vydání živnostenského oprávnění na Městském úřadu Tanvald, odboru obecního živnostenského úřadu žalobce nedokončil. Toto řízení o vydání živnostenského oprávnění na základě ohlášení živnosti ze dne 21.8.2008, které bylo doloženo k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů jako doklad o účelu pobytu na území, bylo ukončeno, protože žalobce nesplnil podmínky pro vznik živnostenského oprávnění.

Z výše uvedeného dle správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobce uvedl v žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů údaje, kterými pouze formálně splnil podmínky pro udělení víza a tím současně podmínky ke vstupu na území ČR. Skutečný stav však neodpovídal předkládaným dokladům. Žalobce neměl v ČR zajištěny žádné podmínky pro výkon živnosti, neměl zajištěnu žádnou provozovnu, nevěděl, s jakým druhem zboží bude podnikat a ani si po příjezdu na území nevyřídil platné živnostenské oprávnění. Všechny zjištěné skutečnosti tak nasvědčují tomu, že žalobce hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Během svého pobytu žalobce zneužil vízum k pobytu nad 90 dnů, které mu bylo uděleno za účelem podnikání. V době platnosti víza nepodnikal, ani si nevyřídil živnostenské oprávnění. Až před koncem platnosti víza a krátce před podáním žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu si začal připravovat doklady potřebné k podání žádosti. Dle správního orgánu I. stupně se jedná o opětovné účelové jednání ze strany žalobce, aby opět formálně splňoval podmínky stanovené k vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Skutečný stav je však jiný a žalobce nepodniká jako osoba samostatně výdělečně činná.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl správní orgán I. stupně k názoru, že je dostatečně odůvodněn závěr předmětnou žádost zamítnout a povolení k dlouhodobému

pobytu neudělit dle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že v době, kdy nepodnikal, nakupoval zboží za účelem jeho dalšího prodeje, ale neměl platné oprávnění k prodeji tohoto zboží. Upozornil na to, že nikdo z cizinců nemá ihned po vstupu do ČR platné oprávnění k podnikání. Je tomu tak proto, že nezbytnou náležitostí k zápisu do obchodního rejstříku zahraniční fyzické osoby je kopie povolení k pobytu na území ČR. Po vstupu na území ČR je tak cizinec povinen do 3 dnů ohlásit místo pobytu. Po jeho ohlášení policie vyznačí místo pobytu v cestovním dokladu. Pobyt je pak cizinec povinen doložit živnostenskému úřadu do 180 dnů ode dne doručení výzvy k doložení pobytu. Živnostenský úřad na základě tohoto pobytu mu do 5 dnů vystaví výpis z živnostenského rejstříku a po jeho doručení musí cizinec do 90 dnů podat návrh na zápis do obchodního rejstříku. Cizinec s platným vízem může pobývat na území ČR za účelem podnikání až 9 měsíců (180 dnů + 90 dnů = 270 dnů = 9 měsíců) bez oprávnění k podnikání, protože postupuje dle lhůt daných zákona. Nákup zboží však patří do činnosti podnikání. Dále uvedl, že při vyřizování živnostenského oprávnění spoléhal na zmocněného zástupce s domněním, že dle výzvy Živnostenského úřadu Tanvald ze dne 2.9.2008 musí doložit pobyt do 180 dnů (někdy v březnu 2009). Po převzetí výpisu ze živnostenského rejstříku musí být zapsán do obchodního rejstříku do 90 dnů (červen 2009). Žalobce dne 24.6.2009 podal návrh na zápis do obchodního rejstříku, který byl ale zamítnut. Proto podal druhý návrh a byl zapsán dne 22.7.2009. V závěru odvolání upozornil žalobce na to, že jeho krajané T.T., IČ: 28772849 povolen pobyt do 19.10.2011, L. D. H., IČ: 28772857, T. V. T., IČ: 28772865 povolen pobyt do 16.10.2011, se nacházeli ve stejné situaci jako on. Všichni přijeli do ČR koncem 2008 a 8 měsíců po vstupu na území ČR se nechali zapsat do obchodního rejstříku. Uvedeným cizincům však byl pobyt povolen.

O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že po vyhodnocení předloženého spisového materiálu a námitek uvedených v odvolání přistoupil ke změně výroku (rozhodnutí správního orgánu I. stupně), a to podle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Tato změna výroku je s ohledem na zjištěné skutečnosti odůvodněna a je v souladu se zákonem. Odvolací orgán citoval ust. § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, ust. § 2 odst. 1, odst. 2 písm. a) a ust. § 21 odst. 4 obchodního zákoníku a poté uvedl, že postup podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců je v souladu se zákonem, protože z protokolu sepsaného se žalobcem a z výpisu z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobce byl do obchodního rejstříku zapsán až dne 22.7.2009 a od příjezdu na území České republiky, tj. od 1.12.2008 do 22.7.2009 nepodnikal. Z toho tedy vyplývá, že v této době neplnil účel, pro který mu byl udělen souhlas s udělením víza k pobytu nad 90 dnů, což je považováno za závažnou překážku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Dle zákona o pobytu cizinců je povinností cizince plnit účel pobytu. Nelze, a je i nežádoucí, aby cizinec přestal během povoleného pobytu plnit účel pobytu, pro který mu byl pobyt povolen.

K námitce ohledně výpisu ze živnostenského rejstříku a zápisu do obchodního rejstříku žalovaný uvedl, že dle § 2 odst. 2 správního řádu správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Jestliže dle žalobce byla jakýmkoliv způsobem porušena jeho práva, je možnost domožení se práva v dané oblasti u příslušného úřadu,

nikoliv u správního orgánu I. stupně a žalovaného, protože jejich působnost není vymezena v obchodním zákoníku, ale v zákoně o pobytu cizinců.

Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně se jako věcně a místně příslušný orgán zabýval žádostí žalobce a není oprávněn řešit oprávněnost pobytu cizinců, kteří nespádají pod jeho věcnou a místní příslušnost. Žalovaný u správního orgánu I. stupně, který v předmětné věci rozhodoval, neshledal porušení správního řádu a zákona o pobytu cizinců.

K námitkám týkajícím se zplnomocněného zástupce žalovaný uvedl, že je jen na bázi dobrovolnosti žalobce, zda se nechá v řízení zastupovat a koho si zvolí za svého zástupce. Dle ust. § 34 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zástupce podle § 32 a § 33 tohoto zákona v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.

Změna výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci nestanovila jinou povinnost nebo neodňala práva, která by již předchozí rozhodnutí neuvádělo. Ke změně výroku došlo i vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně se dostatečně nevypořádal se skutečností, jakým způsobem by mohl cizinec v budoucnu zneužít vízum k jinému účelu a jaké úvahy ho k tomu vedly. Z celého spisového materiálu je dostatečně prokázáno, že v rámci povoleného pobytu cizinec neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, což je z hlediska zákona o pobytu cizinců závažná překážka povolení dalšího pobytu na území České republiky.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat policii o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2.

Podle ust. § 46 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí území nebo že vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení víza.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle ust. § 2 obchodního zákoníku podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.

Podle ust. § 21 odst. 4 obchodního zákoníku oprávnění zahraniční osoby podnikat na území České republiky vzniká ke dni zápisu této osoby, popřípadě organizační složky jejího podniku, v rozsahu předmětu podnikání zapsaném do obchodního rejstříku. Návrh na zápis podává zahraniční osoba.

Soud o věci uvažil takto:

Námítka vytykající žalovanému obcházení zákona, jehož se měl dopustit tím, že na daný případ aplikoval ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců a nikoliv ust. § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neshledal soud opodstatněnou. Podle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně (mj.) ust. § 37 a § 56 tohoto zákona, vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. Zatímco ust. § 56 zákona o pobytu cizinců vymezuje důvody pro *neudělení* víza, ust. § 37 upravuje důvody pro *zrušení platnosti* víza k pobytu. Podle ust. § 56 zákona o pobytu cizinců je tedy nutno postupovat v případech, kdy je správním orgánem posuzována samotná žádost o udělení víza či žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, tj. kdy je rozhodováno o tom, zda vízum či povolení k dlouhodobému pobytu bude cizinci na základě jeho žádosti uděleno, resp. vydáno. Podle ust. § 37 zákona o pobytu cizinců pak správní orgán postupuje v těch případech, kdy vízum či povolení k dlouhodobému pobytu *bylo již cizinci uděleno, resp. vydáno*, a teprve následně se vyskytl některý ze zákonem stanovených důvodů pro jeho *zrušení*. V souzené věci byla předmětem řízení žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán tedy nerozhodoval o tom, zda je zde důvod pro zrušení již vydaného povolení k dlouhodobému pobytu (toto povolení nebylo dosud žalobci vydáno), ale o tom, zda vůbec bude požadované povolení žalobci vydáno. V rámci posouzení předmětné žádosti žalovaný shledal, že je naplněn důvod pro nevydání požadovaného povolení žalobci, konkrétně důvod uvedený v ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, spočívající ve zjištění závažné překážky pobytu žalobce na našem území, a proto oprávněně postupoval podle uvedeného ustanovení a nikoliv podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož aplikace z výše uvedeného důvodu nepřichází v úvahu. Tento postup žalovaného, jenž žalobce označuje za rozhodovací praxi správního orgánu, tedy byl zcela v souladu se zákonem.

Nedůvodná je též žalobcova námitka, že se z odůvodnění napadeného rozhodnutí nedozvěděl konkrétní důvody, které žalovaného vedly k jeho vydání, a proto proti nim nemohl účinně brojit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení se skutkovými zjištěními popsány v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z nichž žalovaný při rozhodování ve věci samé vyšel, dle náhledu soudu jednoznačně vyplývá, co bylo důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu. Tímto důvodem zcela nepochybně bylo zjištění správního orgánu, že žalobce od svého příjezdu na území České republiky, tj. od 1.12.2008, až do 22.7.2009 nepodnikal, a neplnil tak účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. V neplnění účelu předchozího pobytu žalobcem shledal žalovaný ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky. To, že žalobci byl důvod neudělení požadovaného povolení evidentně znám, je ostatně zřejmé i z jeho tvrzení obsažených v bodě III. žaloby, kde výslovně konstatuje, že „z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že u žalobce byla zjištěna jiná závažná překážka v jeho pobytu na území ČR, kterou ... spatřuje

žalovaný v tom, že žalobce na území České republiky od 1.12.2008 do 22.7.2009 nepodnikal.“

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců vízum nelze udělit mj. tehdy, je-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j.: 9 As 80/2011 – 69 dostupném na www.nssoud.cz přisvědčil jmenovaný soud závěru, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „*plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.*“ V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27.12.2011 č.j. 7 As 82/2011 – 81, v němž dovodil, že účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, „*aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“

Městský soud v Praze neshledává žádný důvod k tomu, aby se od těchto závěrů Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci jakkoliv odchýlil.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobci bylo uděleno vízum za účelem podnikání od 10.11.2008 do 6.11.2009. Dle tvrzení žalobce uvedeného v protokolu o vyjádření účastníka řízení byl žalobce zapsán do obchodního rejstříku až dne 22.7.2009. V době, kdy nebyl zapsán do obchodního rejstříku, se žalobce údajně rozhlížel po nějaké provozovně a hledal zboží, se kterým by mohl podnikat. Z toho vyplývá, že z celkové doby 12 měsíců, na kterou mu bylo uděleno vízum za účelem podnikání, žalobce v převážné části (cca 8 měsíců) vůbec nepodnikal. Pojem podnikání je vymezen v ust. § 2 odst. 1 obchodního zákoníku - jedná se o soustavnou činnost prováděnou samostatně *podnikatelem* vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Za podnikání nelze v žádném případě považovat pouhé hledání provozovny či vhodného zboží k podnikání, nehledě k tomu, že žalobce v době, kdy se těmito činnostem věnoval, vůbec nebyl podnikatelem, neboť oprávnění podnikat mu dle § 21 odst. 4 obchodního zákoníku vzniklo až ke dni jeho zápisu do obchodního rejstříku. S ohledem na skutečnost, že žalobce v převážné části svého předchozího pobytu pouze hledal provozovnu a vhodné zboží k podnikání, ale nepodnikal, *nenaplnil účel pobytu*, pro který mu bylo uděleno vízum, což žalovaný právem kvalifikoval jako závažnou překážku pobytu žalobce na území ČR, která podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců brání vydání jím požadovaného povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. S tímto závěrem, jehož správnost potvrzuje shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012, č.j.: 9 As 80/2011 – 69, se soud plně ztotožňuje.

Žalobce má nepochybně právo se rozhodnout, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude na území České republiky podnikat. Toto jeho právo nebylo ze strany správního orgánu ničím zpochybněno. Žalobce jako státního příslušníka Vietnamu nicméně tíží povinnost pobývat na území České republiky výlučně na základě povolení, a stejně tak i zákonem stanovená povinnost plnit účel, pro který mu byl pobyt na území ČR povolen. Hodlal-li

žalobce pobývat na území České republiky za jiným účelem, než pro který mu byl pobyt povolen, nic mu nebránilo v tom, aby v souladu s § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců požádal policii o udělení nového povolení k pobytu. Argumentace žalobce, že je oprávněn po určitou dobu na území České republiky nepobývat, a neplnit tak účel pobytu, nemůže nikterak zpochybnit závěr, k němuž ve shora citovaném rozsudku dospěl i Nejvyšší správní soud, totiž že aby žalobce dostál zákonem stanovené povinnosti plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen, musí na území ČR vykonávat podnikatelskou činnost alespoň po převážnou část z doby, na kterou mu bylo vízum za účelem podnikání uděleno. Uvedená žalobcova argumentace je navíc zcela obecná, bez uvedení konkrétního vztahu k danému případu. Spisový materiál neskýtá naprosto žádný podklad pro závěr, že by žalobce v předmětném období opustil území České republiky. Nelze než připomenout tvrzení samotného žalobce obsažené v protokolu o vyjádření účastníka řízení, že v době, kdy nebyl zapsán do obchodního rejstříku, se rozhlížel po nějaké provozovně a hledal zboží, se kterým by mohl podnikat.

Neopodstatněná je rovněž námitka žalobce, že každý cizinec, který do České republiky přijíždí, není schopen od samého počátku podnikat, a to vzhledem k povinnosti zápisu do obchodního rejstříku a nutnosti si nejprve zajistit podmínky pro řádné podnikání. Žalobci bylo uděleno vízum nad 90 dnů za účelem podnikání mj. na podkladě výpisu Městského úřadu Tanvald, odboru obecního živnostenského úřadu, o ohlášení živnosti ze dne 21.8.2008. Nic mu tedy nebránilo v tom, aby bezprostředně po udělení víza za účelem podnikání požádal o zápis do obchodního rejstříku a následně začal podnikat. Žalobce však o zápis do obchodního rejstříku požádal, a to výlučně na základě podkladů opatřených k žádosti o udělení víza za účelem podnikání, až po uplynutí více jak 6 měsíců. Jeho návrh byl z důvodu marného uplynutí 90denní lhůty pro zápis do obchodního rejstříku od doručení výpisu z živnostenského rejstříku stanovené v § 10 odst. 5 živnostenského zákona zamítnut. Jinými slovy řečeno, žalobce po dobu více jak 6 měsíců neučinil žádné kroky směřující k tomu, aby naplnil účel, pro který mu byl pobyt udělen. Jeho tvrzení, že spoléhal na to, že za něj vše vyřídí zmocněný zástupce, je zcela irrelevantní. Je výlučně věcí žalobce, zda a případně koho pověří obstaráním zápisu do obchodního rejstříku. Skutečnost, že svěřil obstarání zápisu do obchodního rejstříku třetí osobě, která tak ale neučinila, jde plně k tíži žalobce a nikoliv správního orgánu.

Vzhledem k tomu, že o zápis do obchodního rejstříku žalobce požádal po uplynutí více jak 6 měsíců, přestože mu nic nebránilo v tom, aby tak učinil dříve, neshledal soud opodstatněnou jeho námitku, v níž poukazuje na zákonem stanovenou povinnost zápisu cizince – podnikatele do obchodního rejstříku. Tvrzení žalobce, že žádný cizinec, který do České republiky přijíždí, není schopen podnikat od samého počátku (jeho pobytu), a to právě s ohledem na nutnost jeho zápisu do obchodního rejstříku, lze obecně akceptovat. Žalobci však není vytýkáno, že nepodnikal *ihned od samého začátku jeho pobytu*, ale že podnikatelskou činnost nevykonával převážnou část z doby, na kterou mu bylo vízum k pobytu za účelem podnikání uděleno.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné ani nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, o jaká zjištění a úvahy se opírají závěry žalovaného o nemožnosti udělení dlouhodobého pobytu žalobci, resp. v čem žalovaný spatřuje závažnou překážku pobytu žalobce na území ČR, která podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců brání vydání jím požadovaného povolení k dlouhodobému pobytu. Tyto závěry jsou zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nelze je považovat za diskriminační, ani za projev libovůle

správního orgánu. Žalobce ostatně v žalobě nijak nespecifikoval, v čem spatřuje diskriminaci vůči jeho osobě, natož aby toto ničím neodůvodněné tvrzení prokázal. Napadené rozhodnutí není ani v rozporu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce v žalobě neoznačil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohl legitimně očekávat, že jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu bude vyhověno, a ani soud v projednávané věci žádné takové skutečnosti nezjistil.

Námítku porušení zásady dvojinstančnosti řízení v důsledku změny právního posouzení věci odvolacím orgánem, námítku, že žalovaný při rozhodování v dané věci překročil své kompetence, protože jeho úkolem není posuzovat, zda žalobce podnikal v souladu se zákonem (obchodním zákoníkem) či nikoliv, a stejně tak i námítku, že postup žalovaného je projevem přepjatého formalismu, uplatnil žalobce poprvé až při ústním jednání před soudem. K těmto námitkám soud nemohl přihlížet, neboť byly vzneseny až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Pokud by tak učinil, tedy pokud by překročil rozsah včas uplatněných žalobních námitek, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě. Soud proto pouze nad rámec nosných důvodů rozhodnutí uvádí, že žalovaný v souzené věci neposuzoval, zda žalobce na území ČR podnikal v souladu se zákonem, ale vyšel z prokazatelného zjištění, že převážnou část z doby, na kterou mu bylo vízum k pobytu za účelem podnikání uděleno, žalobce na území ČR *vůbec nepodnikal*.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012, č.j.: 7 As 142/2011-62, na který žalobce poukázal během ústního jednání před soudem, nelze na projednávanou věc vůbec vztáhnout. V uvedeném rozsudku se totiž Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. Tato otázka však v projednávané věci nebyla správními orgány posuzována. Žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu tedy nijak nesouvisí s předmětem řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Soud závěrem uvádí, že postup žalovaného v dané věci byl plně v souladu se zákonem a v žádném případě jej nelze označit za projev přepjatého formalismu, jak (opožděně) namítl žalobce.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.